

Пральня

Від долі ніколи не знаєш, чого чекати, а тут раптом давня знайома Моніка купила пральню. І попросила замінити її на кілька годин у день, поки вона дітей зі школи забере й обід зварить. Навіть не попросила, а просто сказала, що шукає помічника.

І я вирішив спробувати. Ну бо пральня не цілодобовий алкомагазин, де постійно хтось капає на мозок. Пральні машинки гудуть, сушильні машинки сушать, а ти сиди собі і книжки читай. Ніхто не буде упрощувати тебе випрати йому штани в борг.

Але не все так просто: перед вітриною пральні — тераса дешевої, замурзаної наливайки. І я поки що не знаю, радіти цьому чи ні. Бо студенти під час занять рубаються там у карти і п'ють пиво. Але вони ж потім і приносять мені свій одяг, який запаскудився від карт, сигарет і пива.

Для студентів, до речі, у нас знижка двадцять п'ять відсотків: поруч три великі університетські гуртожитки — потрібно ж якось стимулювати студентську гігієну.

По суті, для роботи в пральні цілком достатньо чотирьох класів. Ну ок, п'яти.

А от вища освіта, не кажучи вже про аспірантуру, може зашкодити. Самі побачите чому.

Я взагалі ввів би у школі уроки пральні. А ще уроки магазину, дачі, сантехніки, пошти і фарбування стін.

Дитяча праця, кажете? Школа теж дитяча праця.

Спаливши сто тисяч нервових трудових клітин у цих сферах людської діяльності, школяр трішечки зрозуміє, чим пахнуть гроші і чому веселитися легше, ніж працювати.

От тільки повітря пральні дере горло. А я, наївний іпохондрик, на це зовсім не розраховував. Порошки, кондиціонери, хімікати для виведення плям, гелі, відбілювачі, пом'якшувачі, ополіскувачі, дихлофос та іприт.

І куди вся ця жахлива хімія дівається? Подумати страшно. Вона ж із водою з машинок іде в каналізацію, у глибини міста, у землю і всесвіт. А потім — у каштани й повітря, в огірки й океан, у наші борщі та печінки. Пральний порошок одяг чистить, а нас убиває. Зате ми все життя вмираємо у чистому одязі. Ну, якщо повезло.

У перший же день роботи, коли я тільки от вислухав від мого гарного боса Моніки інформацію про розкішні німецькі пральні машинки Miele, порошок і накладні, прийшли три студенти. Двоє непримітних та один до болю прищавий. Хоча, здається, жити непримітним трохи приємніше, ніж прищавим. Як казала Періс Гілтон, доля людини — це її прищі.

Так от, я з першого разу справився з прийомом замовлень. Прийшлося, правда, уточнити, куди заливати кондиціонер «Скандинавська весна», але то фігня. Зате дізнався, як у Скандинавії пахне весна.

Не, ну копірайтери дорогенькі, для чого так? Типу, тобі, бідний східноєвропейський народ, нічо в цьому житті не світить. Про Скандинавію і не думай. Так шо бери кондиціонер, заливай у пралку і вдихай запах одягу, точніше, запах весни країн поголовного благополуччя.

А замовлення приймати непросто. Треба зважити пакет із принесеним одягом — понад п'ять кіло в одну машинку за раз завантажувати не можна. Записати в накладну вагу, треба/не треба кондиціонер, треба/не треба сушити, ціну, ім'я і телефон клієнта.

Так я перезнайомяюся з усіма студентами і половиною міста. А базу даних про прищавих людей продам знайомому дерматологу.

Що подобається — це коли всі три пралки Miele одночасно включаються на віджим, на тисячу обертів у хвилину. Тоді у пральні звук, ніби літак набирає швидкість перед зльотом. Але нема ніяких пасажирів, молитися необов'язково, ти на твердій землі й дивишся не на злітну смугу, а на дядю за вітриною, який п'є горілку/каву/мінералку, говорить телефоном і риється в гаманці. А головне — на борт пральні можна проносити будь-які рідини яких завгодно обсягу й міцності.

У нас тут багато всякого:

- два нові колоритні дивани;
- стіл для брудних речей і полиці для чистих;
- калорифер;
- дошка для прасування;
- плюшева лисиця;
- п'ять м'ячиків для великого тенісу;
- стіл замовлень із канцелярією та чомусь фігуркою Барака Обама.

А на склі вітрини намальовано двох рожевих зайців, що біжать у різні боки — думаю, вони символізують швидкість обслуговування і чистоту помислів.

А ще є пластикові тазики яскравих, як дитячі іграшки, кольорів та інформаційні плакати — мій улюблений той, де класичний дядя Сем показує на тебе пальцем і питає, чи все ти вигріб із карманів, перед тим як здати речі в прання.

Спочатку я думав, що м'ячики для вбивання часу — кидати об стіну чи жонглювати. Бо передбачалося, що клієнти будуть чекати на диванах, дивитися телевізор (для нього тут є кронштейн на стіні) або читати глянець — журнальний ікеївський столик теж є.

Але ніхто не захотів би чекати в пральні, якщо за стіною бар, а телевізора нема. Хоча якби клієнти сиділи тут, дивлячись тупорилі кліпи, я б сюди працювати нізащо не пішов — нервова система у мене всього одна, та й від неї залишилися вже одні недоліки.

А м'ячики, виявилось, не для забави, а щоб класти їх у барабан, коли треба прати пухові ковдри й куртки — аби пух «розбивався» і не звалювався в грудки. У житті не догадався б, якби Моніка не сказала. Але навіть вона не знає, для чого тут плюшева лисиця і Барак Обама. Моя версія — для унікальності: бо нема більше ніде на світі жодної пральні, яку одночасно прикрашають і лисиця, і Обама.

А, і час роботи пральні: 10–20. Це жахливо, але не зовсім — я прибуваю біля третьої, на другу зміну. Бо, як казав Леонклер, робота має бути гуманною.

От чого не вистачає — так це мікрофона над терасою, щоби підслухувати студентів. У них такі серйозні мордашки й напружене бажання здаватися дорослими, що хоч фільм прихованою камерою знімай. Я впевнений: вони ведуть тупі та смішні розмови. Знаю, бо і сам був студентом.

А ще вони з екранів телефонів переписують ручками на папір надіслані кимось домашні завдання чи лекції. Чисто першокласники-двієчники — в очах ні байта думок, язички класично висунуті, а від напруженої роботи звинин лобики старанно зморщені. Тому вони виглядають так, ніби їхній спільний предок — старий англійський бульдог, чемпіон виставки собак.

От просто зараз двоє займаються цією напівцифровою мавпячою роботою. Однакові, як ті зайці на склі вітрини: штучно потерті джинси, чорні куртки й паралельні пози в процесі переписування тексту з телефону, притуленого до попільнички так, щоб обом було видно. І знаєте, чому обидва тупо виглядають? Тому що з першого погляду видно, що вони тупі.

А що ще тут підігріває інтерес до всієї пральної суєти — це надія знайти пачку грошей у кармані чийхось брудних штанів. Того ж дня я звільнюсь і всім студентам, які попадуться під руку, виставляю по пиву. Але по маленькому — їм же завтра на пари.

А потім поїду на Канарські острови. Ну або куплю тример для носа.

Та для цього, мабуть, треба зняти плакат із дядьком Семом.

Але найбільш чудними в перший день виявилися дві речі.

1. Завантажувати в Miele чужі брудні труси та шкарпетки.
2. Помітити крізь вітрину двоюрідного брата, зустрітися з ним поглядом, з деяким побоюванням зрозуміти, що він вирішив завернути до мене, а потім вислухати його лекцію про Amway.

І це лише за годину роботи.

Щодо першого пункту, завантажувати ці гадості в барабан — справа не для людей зі слабкими нервами. Без впадання в депресію і в небажання жити це можуть виконувати тільки ті, кого життя і так уже добре потріпало та чию загартовану гівном душу вже не здивують кілька кілограмів брудних трусів-шкарпеток.

Хоча що стосується жіночих трусиків, тут ситуація трохи інша, але я в ній ще не розібрався.

А от до другого пункту додам, що мій двоюрідний брат відсидів десять років за співучасть у вбивстві. І за багато-багато-багато-багато років після цього він розповідає мені про Amway¹ у пральні. Це ще дивніше, ніж завантажувати в машинку чужу білизну. У моїх ангелів-охоронців специфічне почуття гумору — вони люблять веселитися так, щоб їм було смішно, а мені якось трохи не той во.

* * *

День другий. Уже три години нічо не відбувається. Пральня — це тобі не торгово-розважальний центр, і навіть не дитячий садок.

¹ Amway є однією з найбільших компаній прямого продажу у світі. Цей мережевий маркетинговий бізнес реалізує товари харчування, краси, особистої гігієни та догляду за домом. У 1990-х і 2000-х на пострадянському просторі Amway стала відомою завдяки новизні методів і тому, що для багатьох це був порівняно простий варіант почати свій бізнес. Тоді майже всі мали знайомих, які запрошували на зустрічі-лекції, що насправді були способом «втупити» продукцію компанії та агітацією теж стати продавцем. Для мене Amway — це синонім нав'язливого маркетингу та піднесення побутових товарів до рангу релігійної святині.

Зате я міг читати. Закінчив книжку про остеохондроз, почав автобіографію письменниці Енн Ламотт. Помітив, що останніми роками враження про книжку запам'ятовую, а назву й автора не завжди. Як у дитинстві, коли років до дванадцяти мені здавалися найважливішими назва і товщина книжки, а не автор. Головне — д'Артаньян, а не Дюма, старий, а не Хемінгуей, острів, а не Жюль Верн.

Хоча не, нафіга мені Канарські острови? Краще тур Європою — відвідаю всіх, хто давно кличе у гості. Але прийдеться промацувати кармани всіх штанів і курток. Добре, що на плакат ніхто не звертає уваги.

На третій день я сидів на терасі з друзями — Ліна, Андріана, Марсель, Олекса та мій шестирічний син Оскар зайшли подивитись, як я тут обживаюся. Принесли пиво, яблучний штрудель, каву й горіхи. Обіцяли заходити ще.

А ще тут і вай-фай є. Роутер стоїть над вхідними дверима. А на даху чомусь стоїть дерев'яний лелека в натуральний зріст. Невже птах теж символізує швидкість обслуговування? Чи він для унікальності? Хрін поймеш.

Щоб не забути: мережа — clean, що до болю логічно; а пароль — вісім вісімок, вибачте за тавтологію. Але це секретна інформація.

А ще я дізнався, що наливайка тут цілодобова. Це страшно. Як добре, що Моніка купила пральню, а не кабак.

Пиво на розлив по 10, кава по шість. Запитав, чисто для інфи, чи є щось міцне.

— Є. Водка. Але сама проста, — чесно зізналася худа кривоноса барменша.

Ясно, значить горілка ліва — тільки для справжніх мужчин. А знаєте, хто такі справжні мужчини? Це морські вовки, які через сімейні обставини або стан здоров'я так жодного разу й не бачили ні шторму, ні корабля, ні портових шлях. А море — хіба що з пляжу. І сімейні обставини та слабе здоров'я в них виник-

ли через шлях — але не портових, а звичайних. Бо в житті це взаємопов'язано — секс, море і пригоди.

Друзі пішли, і я залишився один, як сосиска в тісті. Дві студентки в капцях (гуртожиток же в десяти метрах) — прищаво й не дуже — принесли шмотки. П'ять із половиною кілограмів. «Одним лотом» приймати стільки не можна, але прийняв — вони ж студентки, а я випив два пива.

Чекаю кінець прального циклу і думаю встигнути приєднатися до друзів. Вони ж на виставку і концерт пішли, а я холодію тут і мерзну, як жовтнева сосиска в тісті, яку не доїли й покинули на столі тераси. Добре, що машинки з таймером — до кінця прання залишилося 22 хвилини.

Дивно й незвично, що я маю витратити двадцять дві хвилини свого єдиного, унікального й абсурдного життя на прання брудних манаток дівчат, прищавої і не дуже, щоб вони могли піти в них завтра на дискотеку. Де будуть напружено танцювати під блювотну музику та цілий вечір ірраціонально чекати на знаки уваги з боку лише на два відсотки привабливіших пацанів — які зранку сидять за картами і пивом під вітриною із зайцями. На два відсотки трохи привабливіших, ніж музика.

От тільки чому так багато прищавих студентів? Токсичний вплив іспитів, чіпсів і гуртожитку — не інакше.

Ще одне відкриття: хоча нічо не заважає, писати то хочеться, то ні. Почитаю журнал Women's Health.

Не, я не забув дома книжку, але для занурення в процес і правильного проходження всіх кіл прального пекла, мушу прочитати й минулорічний жіночий журнал. Це як, наприклад, для повного спектра почуттів від роботи продавцем сувенірного магазину ти мусиш відчувати себе ідіотом, умовляючи туриста купити магнітик «Ужгород передає привіт найкращій у світі тещі».

На обкладинці журналу — немаленька жінка з маленькими цицьками. Зате написано, що 16+. Як же ж без інтриги? Добре, що це єдиний журнал у пральні.